

Serie Ane
II. 1923 9790.

1
1923

Anul I. -- No. 1

Prețul 4 Lei

Joi 1 Noembrie 1923

ZUMBAI

REVISTĂ LITERARĂ-UMORISTICĂ
A PARE-JOIA

DIRECTORI: DEMETRIU ALECU și ROMEO DRĂGAN
ABONAMENTE: 200 LEI ANUAL ANUNCIURI DUPĂ ÎNVOIALĂ

REDACTIA și ADRESA: CONSTANȚA STR. JOAN RAȚIU No 123

TRUBADURII NOȘTRI

De câțva timp se observă o curioasă invazie a Capitalei, de către trubadurii muzicanți.

Aceasta se datorește desigur animozităților existente în sânul acestei clase, mai ales acum în preajma ferrei.

(ZIARELE)

Muzicanții: (In cor — Ce de CURIOSITĂȚI și de ANIMOZITĂȚI,
„Toată vara-m strigat ura!...
Dar acum, am... băgat-o pe mână!”.

Primul chiul...

...cu care mi-am inaugurat lungami carieră de fraer, mi-amintesc că l'am înghițit acum vre-o opt ani în urmă, pe când eram elev de liceu și-mi ștergeam cu mânica tunicii, lumânările de sub nas.

Edificiul la care eu mă adăpam la izvoarele luminei — întocmai după cum s'adapă vișei la fântână — avea marele avantaj — pentru noi, ciracii — că era instalat vis-à-vis, de un internat secundar de fete; și aveam dublul avantaj și prin faptul că liceul nostru, era tot un internat.

Că noaptea escaladam atât gardul liceului nostru pentru a fugi și repetam mișcarea pentru a intra în curtea internatului — unde fiecare își avea „Jullieta” lui,—asta puțin importă; fapt este, că la reîntoarcere, cei mai fraeri, se străduiau să stabilească în mod științific — bineînțeles în pat, cu plapuma 'n cap—produsul formulei: $5x5+6$.

În urma acestor vizite nocturne, i-nima mea, care de altfel e foarte aprinsibilă, luase foc, întocmai ca un chibrit din cele mai bune „fiammeri di sicurezza”, după o jună fată, cu doi ani mai mare ca mine, cu doi ochi cari mă priveau languroși—probabil că „dama” făcea „școală” cu „mine”—cu o talie sveltă și doi sâni—ah sâni!—pe cari decâteori îi atingeam cu mâinile-mi profane, tresăreau voluptos de sub corsaj, încât pe mine, mă găsea boala lui Calache.

Dar cum după unii autori, totul e efemer în lumea aceasta, tot astfel fu și cu amorul meu.

Într'o noapte când mă introdusei în compania altor colegi în curtea fetelor o prietenă a Mary-ei—căci am uitat să vă spun că la acest frumos nume răspundea regina visurilor mele—îmi strecură în mână un bilețel, în care adorata mea, în fraze zguduitoare îmi spunea că totul se sfârșise, întru cât tatăl ei, o luase dela școală, ca s'o mărite cu un dobitoc bătrân și bogat, zgârcit foc.

Am pus punct micului meu roman de dragoste și așteptam cu nerăbdare vacanța Paștelui, ca să mă duc acasă, la părinții mei.

Ziua mult așteptată veni și în ziua

plecării în vacanță, primii o scrisoare în care tata regreta că nu poate veni să mă ia cu dansul și-mi trimitea 200 de lei, pentru drum. Or 200 de lei, pe timpurile acelea, era o sumă respectabilă și-mi permisese ca 'naintea plecării, să achit datoriile contractate la colegi, mai rămânându-mi în buzunar 80 de lei.

Cu această sumă, mă dusei în gară, unde după ce scosei bilețul, așteptam trenul de Constanța, plimbându-mă pe peron, când înaintea mea văzui pe Marrya!

Bucuria revederii etc., etc., vax!

— Marry dragă, am o foame de lup; hai până-n restaurant, să luăm ceva.

— Vai!... mi-e imposibil, dar dacă vrei, vino la mine acasă. Primești?

Cum dracu! puteam să refuz? Întrai repede în restaurantul gărci și cumpărai un curcan fript, două sticle de șampanie, o franzelă și două pachete de șocolată, apoi alături de Marry, cu toate cele de mai sus făcute pachet, în mână, pornirăm spre casa ei, eu făcându-mi tot felul de planuri à la Boccacio, ea spunându-mi verzi și uscate.

Ajunserăm în fața unei case drăguțe, urcarăm niște scări la primul etaj, deschise o ușă și pătrunsei precedat de ea, într'o cameră luxoasă; cu spatele spre ușă, la un birou citea o gazetă un tip ca de vreo 40 de ani.

Înghetaj!

— A! decând te-aștept Marry! bine c'ai sosit.

Am avut o pană la motor și am renunțat la vizitarea fabricii, făcând tipul morocănos, apoi dând cu ochii de mine: — dar „băiatul” cine este?

— Apropos mon chéri!, răspunse Maria, am auzit de neplăcerea ce ai avut și m'am gândit că întru cât ție ți-e foame și eu n'am pus pe Ana să facă nimic, trebuie să fac vre-un rost; și am cumpărat aici ceva de mâncare. „Băiatul”, mi-a adus pachetul dela magazin, fiind „vanzător” acolo, zise ea, luându-mi pachetul din mână și desfăcându-l.

— Ești o grădină cu trandafiri, roști dobitocul sărutând-o, iar eu simțindu-mă jenat, vrusei s'o iau din loc.

— Băetel! — strigă Maria după mine care scoboram zăpăcit scările, vino sus.

Reîntors sus, doamna îmi înmână 15 bani în monedă de nichel și-mă trânti ușa 'n nas.

Iar eu uluit scoborând scările, auzii în urma mea, două hohote de râs batjocoritoare.

DON DEMETRIUS

O explicație cu tâlc

— Nea Nae Piptrig vine bine dispus spre casă de la cărciuma la „Leul și cărnatul”.

În drum se întâlnește cu un prieten de acelaș calapod cu el, dar amărât nevoie mare.

— Ce-i cu tine, bă Ghiță, de ești așa plouat?

— Ce să fie, la necazuri cu ipositele astea.

Îți ia iposit pentru plimbare, pentru slujbă și pentru toate alea. Și dacă le-aș pricepe și eu o țară. Da zău așa! Să mă bată D-zeu dacă înțeleg eu ce-i iposit.

— Stăi să-ți îsplic eu? Uite, ipositele suntără la fel cu pirostiile pă care ți le pune popa pe cap la nuntă.

— Ce are a face scripea și cu iepurele.

— Are neică, are. Când ți-a pus popa alea pă cap, te-ai dus. Nevasta ți ia mai toți banii. Așa și cu statu. Întri funcționar la stat, înseamnă că ți-a pus pirostiile pă cap și ți ia statu ca și nevasta ipozit de te lasă fără un franc.

GHIȚA TÂMPITU

POVESTEA EI

Fără să vreau azi am dat peste numele de Aura. ce era scris pe una din paginile unui roman. Aura..., Aura..., da, mi-am reamintit repede de ea și de povestea tristă a acestei copile.

Aura eră micuță, drăgălașă și fină ca o păpușe de porțelan. Singură la părinți, creștea în voe înaltă și frumoasă, râdea mult, — un răs argintiu — îi plăceau animalele și tovarășia lor; eu o iubeam dar ea nu mă iubea căci nu-i puteam fi niciodată tovarășă la fel cu fetele vesele ca ea și la glumele ei; eu însă o adoram, căci avea tot ce-mi lipsea mie: frumusețe, sburdălnicie și veselia nepăsătoare a copilăriei. Părinții ei oameni intelectuali dar vițioși, duceau o viață desbinată nerămânându-le timp a se ocupa de copilul lor, așa că Aura creștea singură tocmai ca o floare aleasă în mijlocul gunoaielor. Avea în păr reflexe de aur, în ochii ei adânci albastrul mării, când râdea arăta două rânduri de perle și făcea gropițe în obra.

Eram de acelaș vârstă, dar la 10 ani, ea înflorise ca o floare aleasă, pe când eu rămăsesem pipernicită, slabă și negricioasă.

Intr'o zi frumoasă de primăvară, când natura pune în priviri scântea tinereții și în auz vibrații de dragoste a întâlnit un cântăreț, sărac cu bucle scurte, cu ochi mari și negri, cu pașul elegant care știa să cânte nespuse de frumos din vioară și să-i spuie povești cu domnițe și feți frumoși. O îndrăgise, îi cânta numele, ochii și ființa ei întregă, dar Aura râdea de toate acestea neînțelegând nimic, pierzându-și vremea cu micile ei vietăți pe cari le îngrijea ca o mamă iubitoare. Și a cântat cântărețul cu bucle scurte dragostea o vară întreagă. Anotimpul crud pentru cei cu pieptul slab veni. EMIL muri — se stinse ca o candelă sfioasă și tristă fără să-l regrete cineva. Am rămas înduioșată de moartea acestui suflet fără noroc și am plâns lacrima marelui, căci nu era alt cine să plângă pentru el... Aura râdea înainte răsul ei sgomotos și nepăsător; revoltată par'că, atunci l-am strigat:

— Aura, tu ești o stâncă fără suflet, pe tine nu te poate mișca nimic!

Un răs nepăsător, mă cutremură de indignare; Aura, eră așa cum o numisem eu, cu drept cuvânt: o stâncă fără suflet.

Au trecut ani de atunci; soarta ne-a despărțit pe fiecare, pe cărările vieții ce se caută și nu se întâlnesc niciodată.

Am întâlnit-o într'o vară la Vărațic; nu mai era copilul sburdălnic de odinioară, care râdea mult, ci măicuța blândă și evlavioasă. Când am văzut-o am plâns pe fetița cu care îmi petrecusem anii copilăriei, anii nevinovăției. Bucuria și poezia revederii aprinse lumina trecutului.

— „Ce te-a adus aci Aura?”

— „Ce vrei, când am ajuns să cunosc mai bine lumea, m'am îngrozit de ea și am fugit.

Îți aduci aminte Mioară când îmi spuneai că sunt de pătră? Eram un copil atunci și nu înțelegeam dragostea. Sărmanul Emil! Când am priceput-o nu m'a mai priceput ea pe mine, am iubit, am plâns, am suferit mi-am batjocorit trupul cu el „iubitul” și apoi cu alții, iar când am înțeles că nu voi putea trăi așa, am fugit departe de toți, aici unde mă vezi azi.

Din ochii-l trști, curgeau lacrimi.

Undeva departe în liniștea serii, un clopot suna de vecernie... m'am despărțit ducând cu mine povestea tristă și banală a „AUREI”.

Vor trece ani și nu ne vom întâlni, căci soarta ne-a despărțit pe fiecare pe cărările vieții ce se caută și nu se întâlnesc niciodată.

FATMA

PETIȚIE

Domnului prefect pste pulșia

Un talharoi de câine, a pus pe fugă o ceată de emigranți evrei, în port
(Ziarele)

*Plecat-am tăți de pști Huși,
Din Ieși, Bacău și Buhuși,
Să imigrăm în păr d'acumă
La noi, în Palestina.
Ajungând teferi la Constanța,
Fugit-am cu spiranța,
Că n'a plecat încă vaporul
Din port, pîntră Bizanța.*

*Al „Daciei” prim-riporter,
Jupân Al. Deatschi-Șmle
Și tăți bueții redactăr,
Strigau: „Merjeți cu ălle”.
...Și era așa un dempatil
Și-așa manifestatu.
Că mulți plinjeam de bichiril,
Chind ajungeam prin cheolșuri.*

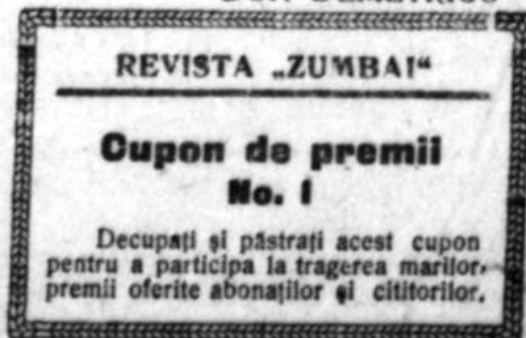
*Chind am ajuns dija în port,
Vedem în drum un chine,
Ci și făcea că iese mort...
Noi, ne-am lăsam pî vine.
Dar chinele, un mare hoș
Și mare talharoi,
Văzând că n'ai la munde boș,
S'a repezit în noi.*

— „Ghevalt! — „O! ve! șipă Nalau
Și Moritz Tipilină
Și Șulam, Herșcu Bădălan
Și Sura cea bătrână
— „Ah! oooh!.. răcni Șloim Barbă
(Lată

*Și Karnabat, v'o Ńur,
Căci chinele, le-a n'șipt pî dată
La ambli, dinții n... tur.*

*Puntru aiasta rog să dați
Un domn serjent cu pușchi,
Cu sabie și cinc suldați,
Că chilne să nu mușchi.*

*În numele evreilor imigrați
Doctor Moritz Șulemsohn
p. conformitate
DON DEMETRIUS*

Ce-are a face!...

Recompensă. Un grup de tineri iubitori de poezie, entuziasmați de veste că în curând va apare un volum în versuri — „Tărâmurii Dobrogene” datorită unui poet *pumuntean*, au hotărât să ofere „maestrului” drept omagiu, un preț frumos toc... de bătae.

Filantropie. Un cunoscut filantrop local, a luat laudabilă inițiativă de a procura pe orice cale o doză completă de neosalvarsan, pe care o va administra d-lui M. C., strălucitul director al unui ziar născut mort, care a rămas în urmă cu injecțiile (directorul, nu ziarul).

Năzdrăvăniile paginatorilor. Un ziar de mare tiraj din Capitală, anunța acum câteva zile, vizita unui episcop oarecare și arestarea unui hoț, pe aceeași pagină. Paginatorul nefiind atent, a băgat părți din discursul episcopului, în declarația dată de hoț la jandarmi și vice versa. Reproducem în extenso, părți din această năzdrăvănie:

„...P. S. S. Episcopul X, luând cuvântul, spune: „Mărturisesc că în seara de... a. c., am furat doi cai de la d. primar, și patru găini de la d. notar; vă voi spune totul, să fiu al dracului, numai să nu mă matoșiți...”

Iar în declarația hoțului:

„...Să iubiți pe aproapele vostru, ca pe voi înși-vă, să fiți cinstiți și smeriți, căci astfel veți avea împărăția cerurilor...”

Voltaire și popii. Se știe că reformatorul chimiei, a fost cel mai neîmpăcat dușman al popilor.

Când era pe patul de moarte, prietenii săi, iau adus un duhovnic, care să-i dea benedicțiunea cerească. Când Voltaire însă, îl văzu lângă el, li întoarse spatele; iar când popa începu să-i vorbească, el cu un gest îi arătă pe fereastra deschisă, biserica de vis-à-vis, zicându-i:

— Ei bine!.. dar eu m'am împăcat cu Dumnezeu... însă, nu înțeleg voi, ce dracu căutați la mine?

Reclamele de cinema. Nimic mai amuzant, decât să citești aceste reclame, cu dublu înțeles. Iată câteva:

„Moritz face baie” pentru prima oară, astăzi.

„Cherchez la femme”, astăzi, mâine și poimaine.

„Fecioara înșelată” de Al. Dumas-fiul.

„Zigotto damblagiu” numai trei zile „Amorul veghează” numai pentru domni și doamne.

Bibliografii. Au apărut: „Morala creștinească” de Mișa Biciclista și „Tovarășii de idei” roman de educație socială, de Mișu Manu și N. Cocea.

„Magnificul încornorat”, este titlul unei admirabile comedii dramatice, ce se reprezintă cu un mare succes, pe scena teatrului „Regina Maria”.

Bruno, eroul principal, devenit dement din cauza sălbaticului său amor, pentru nevastă-sa Stella și chinuit de gelozie, pentru a da de urma aceluia pe care el crede că îl iubește aceasta, recurge la un mijloc „suis generis”: forțază pe Stella, să a partie mai întâiu vărului său, căpitanul de marină Petrus și mai apoi, tuturor bărbaților din sat; iar el, privește pe... gaura cheiei dela ușă.

La o reprezentație a acestei piese, actorul care interpreta rolul lui Petrus, întârzie să coboare cu Stella din camera de sus, unde arboraseră primele cornițe pe fruntea lui Bruno. Directorul de scenă intrigat, se introduse printre culise în camera de carton unde constată ad hominem, cauza întârzierii: Petrus și Stella lucrau asiduă la terminarea coarnelor în mod veritabil.

N'ARE-AFACE

SCANTEI

IUBITEI MELE

Vin mierle, sturzi și tușubli
Ștrengarii veseli, pururea șglobii,
Doar cucul hăt stă ascuns dzoparte
Chemând la dansul gloata de copii,
Tu unde ești? Când o să vii?

MIRCEA

DE CE

LUI JENNY

De ce când astăzi bine știi,
Ești toată a mea vieată,
De ce te uiți nepăsătoare
Cu ochii ca de ghiță?

De cerul ochilor senini
Norocul meu se leagă
De ce nebunul meu amor
Nu vrea să-l înțeleagă?

Azi stau plângând în urma ta
Cerșindu-ți doară milă,
Când tu păsești nepăsătoare
Căci ruga-ți face silă.

Dar mâine poate când n'oi fi
Și voi dormi în tihnă
O lacrimă din ochii tăi
Râvnind a mea odihnă.

Cădea-va pe pământul gol
Uitat de flori și lume
Și sigură tu-mi vei șopti
În treacăt al meu nume.

Și vei pași spre alte zări
Mult mai senine încă,
Eu voi dormi, dormi mereu
În pacea mea adâncă.

M. CORBU

UN DUEL

Il văd și azi.

Tot așa de scurt căci n'a mai crescut de loc, cu niște băeri negre, lungi și late, fălfăindu-i veșnic sub bărbia proaspăt rasă, cu ochelarii ceruși în galben pe nas, cu pălăria de postav moale în mână.

Pășește rar, pe asfaltul din fața Cazinoului, cu privirea ațintită în pământ — filosofând — în timp ce razele lunii, abia apărute, împurpurează unda mării, ce se odihnește în lepezile scobite de lângă dig.

Erivirea lui, îmi aduse aminte de o întâmplare de-acum două-trei săptămâni: *un duel*.

Să nu credeți că e vorba de cine știe ce erou celebru, nu; e vorba de un tip constănțean, e vorba de eroul *Georgică!*

Cu aceeași cadență, Georgică măsură bulevardul, când doi plănuiți și-băta joc de el.

— Ura!... Georgică, ia mai stai!

— N'am timp, n'am timp!

— Dă-mi voie Georgică, amicul meu fiul domnului *Rădulescu-Motru* dorește să te cunoască...

— ...Rădulescu-Motru, psihologul!

— (Georgică aparte). A! ce fericit!

Da' cum să nu-l cunosc pe tatăl dumitale. Ii știu toate scrierile pe dinafară... câte nopți n'am pierdut!...

Imi dați voie, George V... Dar cu ce ocazie?

— Sezon?...

Și falșul Rădulescu-fiu, începî o aprinsă discuție asupra comunismului, asupra criminalului născut... etc....

Georgică, cu stînga în buzunarul hainii și cu dreapta ridicînd-o după cum era de urcat sau de scoborât tonul vorbitorului, asculta, aprobînd la fiecare frază bogată în cuvinte radicele.

În timpul acesta un străin strigă:
— Mai încet *Richter!*

Georgică, iluminat par'că de o scînteie Dumnezeiască pricepe farsa și se oprește grav; privește apoi pe amicului său și ridicînd mâna în sus:

— Domnule, nu se poate... A!!.. Te fac nul... nul, mă 'nțelegi? Să mă induci în eroare? A!! Asta nu se poate!... De altfel nici nu semănai cu fiul

d-lui Rădulescu-Motru... Te fac nul... amice! auzi? Nu mai stau de vorbă. La revedere... și îndesînd volumul „La Garçonne” în buzunarul hainei uriașe, se depărtă.

...

A doua zi pe la orele 11, simpaticul Georgică, fu invitat să-și constituie martorii, cu toate că el fusese în drept de-a provoca; însă pentru că făcuse nul pe amicul Richter, lupta trebuia să aibă loc pe plaje.

Unde?

Pe plaje la Mamaia!...

Armă?

Spada!.. Dar Georgică a refuzat spunînd:

— Duel? Ei bine știu să cânt din flaut, din mandolină, dar ca să țin o spadă în mână nu pot... mai bine sufer o palmă...

De altfel ar fi fost strașnic de interesant tabloul.

O jumătate de om, făcînd mișcări automate, lângă o spadă „tip 77”, pe plaje la Mamaia, în asistența admiratorilor lui.

Mai bine că Georgică a refuzat. Dealtfel și Richter, om cuminte, a renunțat la palmă...

N. B. TAMARA

EPIGRAMĂ

Unui avocatul închipuit

*După haina-ți fără rost,
Se vede că ești neam prost.
Guleru-ți scrobît, d'o șchioapă,
Denotă că ești tot loapă.*

ZMINTITICUS

EPIGRAMĂ

Unui individ oarecare

(Se știe el, dar... Înghite și tace)

*Ai lăsat potcovăria
Și-ai îndrăgît gazetăria,
Eu, însă te rog s'ascuți:
Intră 'n școala de... adulți.*

ZMINTITICUS

NOCTURNA I-a OUL LUI COLUMB

...A răsărit luna.

În curtea cărciumei lui Niță Ionescu, sunt numai butoaie goale.

Unul dintre cei ce caută să-și găsească uilarea necazurilor în fundul unui pahar cu vin, lese pe ușe și vrea s'o pornească spre poartă, care i se pare ca o ceață. Se sprijinește de un butoi, stă puțin și apoi începe să ocotească butolul. După vre-un șfert de oră de ocolire, se oprește obosit și reflectează printre sughituri:

— „Mare scofală a făcut și ăla care a zis că pământul e rotund... Poștim i-o merg de un șfert de oră și tot nu mai ajung la poartă. Par'că io nu știam, sau nu puteam s'o vedesc și io!”

INDISCIFRABILUS

SPRE ȘTIINȚĂ

Anunțăm că primim cu plăcere ori ce colaborare, scrisă în cadrul vederilor noastre.

D. D. colaboratori și colaboratoare sunt rugați a scri numai pe o singură față a hârtiei, aceasta din motive de ordin tipografic. Deasemenea mai sunt rugați, a ne trimite pe lângă pseudonim și adevăratul nume, cum și adresa, pentru a li se trimite gratuit revista. Redacția va păstra cea mai mare discrețiune, asupra d-lor.

— Orice corespondență, se va înainta administrației revistei, pe str. Ion Rațiu 123. Constanța.

— Din cauza nesoșirii la timp, a întregului stock de clișee comandate la institutul „Marvan” din București, apărem cu ilustrațiunile reduse. Cerem scuze cititorilor.

— Pentru a răspîndi cât mai mult revista noastră, aducem la cunoștința cititorilor că oferim mari și valoroase premii prin tragere la sorți.

În numărul viitor, vom publica lista obiectelor ce vor fi puse la loterie.

Strângeți cupoanele de premii, din pagina treia.

AVARESCU LA DENTIST

Domnul Avarescu — a nu se confunda cu d. general *Avarescu* — este un om foarte strâns la pungă, după cum de altfel, îl arată și numele strămoșilor săi.

Intr'o zi, o grozavă durere de măsele, îl făcu să înemerească busna, în cabinetul unui ilustru dentist din Capitală.

— Domnule doctor, se văicări el, *mă doare jalca*, de-mi plesnesc ochii 'n cap; rogu-te fă-ți pomână și mă scapă.

Dentistul, îl invită să ia loc pe fotoliul de operații, îl examină și-i făcu o inecție; ca prin farmec, durerile se calmară.

— Fiți așa de bun, insistă Avarescu și *scoateli-mi măseaua*, că înnebunesc, nu alt cevașilea.

Doctorul, scoase un clește fin, apucă în el măseaua cu ghinionul și o trase afară pe nesimțite.

— Bravo dom'le doctor! trăiască măta, că ușoară mână mai ai; cât vă țiatorez, *pentru colțisorul ăsta de măsea*, ce mi l-ai scos?

— Numai cincizeci de lei, răspunse dentistul.

— Ceee?... bă, ce-ați înnebunităre? făcu Avarescu, ca mușcat de șarpe.

— Dragă domnule, reluă dentistul cu sânge rece, dumneata ai mai suferit astfel de operații; cât ai plătit pentru scoaterea unei măsele?

— Ascultă dom'le, răspunse Avarescu, io nu mai departe alaltăeri, m'am dus la Nae bărbieru dăn maalaua mea și pentru că mi-a scos o măsea, i-am dat numai doi lei; dar a muncit bietu Nae, nu glumă. Când mi-a agățat măseaua și a început să tragă m'a târat toată prăvălia, ba încă m'a scos târș și-n stradă; unde mai pui, că mi-a scos pe lângă aia rea și două bune; care vasăzică trei nentule și curgea apa lac după el săracu, muncă nu glumă, pentru doi albeți.

Și dumitale, pen'că mi-ai scos *numa una* și p-ai-nt'r'o clipă, să-ți dau doi poli jumate?

MIȘU

Din literatura greacă

POVESTIRI

Bune și rele. Un mare senior, așea între numeroasele sale slugi și un servitor, de o inteligență rară.

Uimit de acest fapt, seniorul se gândi într'o zi, ca să pună la încercare agerimea minții servitorului său.

În acest scop, el chemă în iatacul său sluga în chestie și-i ordonă:

— „Te vei duce la stăna mea și vei spune baciului să înjunghie un miel; apoi tu vei lua ceia ce crezi că conține mielul mai bun și-mi vei aduce mie”.

Servitorul, plecă imediat pentru a executa ordinul stăpânului său și comunică baciului, ordinul aceluia, de a înjunghia un miel.

Apoi luă limba și inima mielului și venind la curte, le prezintă seniorului.

A doua zi, stăpânul îl chemă din nou și-i dădu același ordin, spunându-i ca de astă dată, să-i aducă ceia ce este mai rău.

Servitorul plecă și revenind aduse stăpânului său, tot inima și limba mielului.

— „Ce însemnează aceasta, rosti stăpânul supărat — de ce nu ai făcut ce ți-am poruncit eu?”.

„Stăpâne, răspunse servitorul — e întocmai ceia ce ați cerut; ce este oare mai bun pe lume, decât inima și limba, când sunt bune? și ce e mai rău, decât inima și limba, când sunt rele?”

Judecata dreaptă. În fața unui judecător din apropierea Iteiei (port grecesc la Marea Adriatică) a venit cu mulți ani în urmă spre judecare, un caz extraordinar: doi muncitori nu se puteau înțelege din cauza unei comori găsite.

— „Lumina dreptății, rosti unul din tre împricinați — eu am vândut acestui om, un loc de casă, acum câteva săptămâni.

Alaltăeri, el săpând pentru a-și pune temelia casei, a găsit un cazan mare cu galbeni și a venit cu el la mine aruncându-mi-i în curte, sub cuvânt că nu sunt ai lui, ci îmi aparțin.

Eu nu pot să-i primesc, fiindcă pământul în care ia găsit, i l-am vândut lui pe vecie, deci eu n'am nici un drept asupra comoarei.

— „Nici eu nu pot să-i primesc — grăi celălalt împricinat — fiindcă am cumpărat dela el, numai pământul, nu și ce era ascuns în pământ.

— „Sfinte Sisoe! făcătorule de copii roșii, galbene și albastre! — făcu judecătorul mângându-și barba — voi trebuie să fiți or proști, or netoți, or prea cinstiți ceia ce este una și aceiaș; aveți copii?”

— „Eu am o fată mare” — răspunse cel care găsisse comoara.

— „Iar eu, un flăcău”.

— „Mergeți acasă, cununați copii voștri și dați-le lor comoara găsită; sunt sigur că o vor primi cu bucurie; iar voi, trăiți în pace și liniște; ca doi prea cinstiți oameni ce sunteți.

Dimitrie Zapetiadis-Bristol

SEARA

*După deal răsare luna
Și împrăștie lumina
Toată par ca argintale
La lumina ei divină.*

*Dinspre sat pe drum se vede
Un unchiș mergând încet.*

*Din ogradă un câine latră
Iar un altul îi răspunde
Și unindu-se ecoul
După deal se pierde 'n unde.*

*Roata mori se 'nvârtește
Munca nu a încetat.*

*La fierar ușa-ă deschisă
Și s'aude ciocnind.
Boli vin de la pășune
Cu flăcăii chiotind.*

*Două babe stau de vorbă
Nu știu ce-au să-și povestească*

*Dar de-odată totul tace.
Roata mori s'a oprit!
Somnul liniștei se 'ntinde
Peste satul obosit.*

M. B. ȚĂRANU

Pielele Roșii și muștarul

Ziarele aduc vești zilnice de la un timp, cu privire la progresul pieilor-roșii din America, în civilizație.

Nu tot așa, era acum un deceniu-două în urmă, pe când băștinașii Americii trăiau încă aproape izolați, în elementul lor.

Sunt vre-o cincisprezece ani, decând începe povestirea noastră.

Un grup de bancheri americani, prinzând de veste că într-o regiune stăpânită de un puternic trib de indieni, sunt izvoare abundente și puțuri primitive de petrol, strigară într'un glas: *All right*, înființară o societate pe acțiuni pentru exploatarea acelor terenuri și... se puseră la sfat.

— Pielea ursului din pădure, am arvunit-o noi, gentlemens, grăi mr. Ionathan Samuel Eleazar Kakoo-Foox, președintele proaspătului trust; — rămâne să vedem dacă și pieile roșii, se vor arăta tot atât de binevoitoare, pe cât am fost noi de grăbiți să înființăm societatea.

— O yes! O yes! Werry Good! trebuie să găsim...

— Ce să iasă mister, răcnă președintele care a înțeles greșit primele cuvinte ale unui coleg al său; — nu are să iasă nici unul, te-asigur eu; dumneata ești ageamiu și n'ai ideie de încăpățănării ăștia de piei-roșii.

— No mister! Am vrut să zic...

— Stopped my boy!, zbiră președintele; — și dacă mai mă ntrerupi, să știi că te dau dracului; te-arunc pe fereastră.

Ascultați planul meu!

Toate urechile se lungiră către mister Ionathan Samuel Eleazar Kakoo Foox, președintele societății, pentru exploatarea terenurilor petrolifere din Virginia-Déswerginata-Est.

— După cum poate și d-vs., știți din auzite, pieile roșii, deși nu au la stomac pe albi, totuși sunt foarte încântați când aceștia le arată vre-o atenție oarecare. Știți cred, tot atât de bine, că acești imbecili roșii, sunt mari amatori de whisky, rhum, kroog și alte băuturi tari și tot pe atât de gastronomi.

Propun ca să dăm un mare banchet, la care să invităm pe cei trei șefi, cari sunt stăpânii absoluți ai tribului și bunurilor acestuia; să-i tratăm cu cea

mai mare atenție și cu cele mai tari wyski-uri, pentru ca zăpăcindu-i, să îi avem de partea noastră.

Propunerea fu acoperită cu urale și aplauze, în timp ce toate mâinile, se întindeau spre a strânge pe aceia a marelui Ionathan Samuel Eleazar Kakoo-Foox.

Sosi și ziua banchetului.

Un splendid echipaj a la Daumond, aducea în trapul cadent al celor patru superbi armăsari, pe președinte și pe cei trei șefi, îmbrăcați în fantasticele lor costume împănate șefii, în fracul cel mai impecabil, mister Ionathan. După prezentările de rigoare, întreaga asistență intră în sala banchetului, ocupând fiecare locul mai dinainte sorocit.

Se servi după obiceiul englezesc, rasol cu muștar.

Indienii cari n'aveau ideie de ce este muștarul, priveau curioși, cum americanii iau foarte puțin din borcan, pe vârful cuțitului.

— Hm!... d'ăia sunteți voi așa sfrîjiți, se gândi cel mai bătrân dintre ei; — să v'arăt eu cum se mănâncă— și umplând o lingură de muștar, o înghiți într'o clipă.

Incepură să-l podidească lacrimile și-l ardea pe piept, de parc'ar fi băuf gaz; dar se ținu cu firea.

— Dece plângi tovarășe?— îl întrebă unul dintre ceilalți doi indieni.

— Mi-am adus aminte că acum un an, eră să mă înec în Misisipi, pe când făceam bae; ca prin minune am scăpat și de câte ori mi-amintesc, plâng răspunse oftând cel întrebă.

— Hm!, făcu cel ce întrebăse,—bine c'ai scăpat.

Apoi călăuzit și el de acelaș gând, ca prișnul, luă și el o lingură plină cu muștar și o înghiți.

Acelaș efect.

Dar tu dece plângi?, îl întrebă primul care se arse, răsând în sinea lui.

— Plâng, că mă gândesc ce s'ar fi făcut copilașii tăi, dacă te-ai fi înecat după cum spui, anul trecut.

Toate acestea, se petreceau, spre marea uimire a celor de față, cât și a celui de-al treilea și cel mai tânăr dintre șefi, care nebănuind nimica, înghiți și el o lingură plină de muștar

Acelaș efect, nu însă aceeași resemnare.

Tot sângele lui Hahamuha se răsvărti la gândul că albi și-au răs de ei; și apucând un scaun cu brațele de uriaș începu iureșul printre gentlemenii, cari esiau prin ferestre, sărind în stradă, dela al patrulea etaj.

Bineînțeles, că de toți acei ce-ai căutat scăparea pe această cale, s'a ales bulea.

Iar cei trei descendenți ai venerabilului Hahamuha, se reîntoarseră la trib, povestind celor rămași acasă, pățania lor.

Bineînțeles, că societatea s'a dizolvat

DON DEMETRIUS

Posta Redacției

N. B. Tamara. — Admirabil! Mai trimiteți.

M. B. Tăranu. — Idem.

Fatma. — S'a publicat. Mulțumim. Trimiteți.

D. Zapetiadis-Bristol. — Idem.

Vicontele de la Mizil. — „Zburătorul”, a zburat... la coș. Mai încercați, comiteți.

Ab-El-Kader. — Mă rog, d-vs. con fundați humorul cu prostia? Știam că ești zurliu, nu știam însă că ești și tâmpit; se vede că tot cu madame La Main trăești.

Ploșteanul. — Satiric, umoristic, amoroșo-picant, literar, da; pornografic nu, căci ne surâde... pârnaia.

Don Fanique. — Zici că confratele „Tiribomba” ți-a oferit pentru colaborare, o mână de galbeni?

Pentru ceia ce ne-ai scris, noi ți oferim o mână de... palme.

Stan Păpușă. — Trimite neică, trimite.

B. Iorgulescu-Loco. — Mulțumim; vă suntem îndatorați.

Hocus-Pocus-Loco. — ...bimbiricus preparatus „Cocoloș”, a mers drept la coș.

Samsonus-Loco. — Spunei lui, țafelege-te cu el.

Al. Gravu-Loco. — E grav, e grav, e foarte grav. Totuși cu oare cari modificări, va merge. Am zis cu „modificări”, fiindcă înțelegi mata, noi vrem să înveselim lumea nu s'o ntristăm.

CA SĂ ZIC AȘA!...

Stolul de ghiță. — Sub acest titlu, un colaborator cotidian al unui ziar local scrie: „...ningea nu fulgi, ci pachete întregi de vată...”

I'auzi chilipirul dracului dom'le! În loc de zăpadă, să ningă cu pachetele întregi de vată?!

Mă rog, domnul autor nu ne-ar putea spune unde s'a petrecut acest fenomen?

Mai departe, același autor se vâicărește că-l apucase crivățul pe stradă, încheiat în paltonul jigărit, cu scoarfele roase.

Noi știam că lumea nu are nici găuri și nici nasturi de carne, ci cel mult, se încheie la paltoane; iar în ceia ce privește scoarfele roase ale paltonului dumisale, ne închipuim că ele sunt datorite vreunui croitor aiurist, care le-a cusut în locul coatelor.

Cum stăm cu bandele? — Un alt ziar local — „Marea Neagră” — se repede cu „senzațională” veste: „na mai sunt bande în Cadrilater!”

După stereotipa introducere a unui „director” al numitului ziar — introducere cu care de patru ani pisează neconținut de la intrarea sa în presă acel „director” care dovedește că încă n'a învățat să scrie mai bine ca atunci când era încasator la un mare ziar local — după ce tămăie și ridică osanale prefectului de Durostor, dovedind că tot „periuță” a rămas, domnul „director” în chestie, întreabă pe interlocutorul său: „cum stăm cu bandele?” — Parc'ar spune: „cum stăm cu acțiunile I. R. D. P.?”

— S'au dus dracului cu toatele, în urma măsurilor ce-am luat, răspunde interlocutorul; „ici, colea doar, câte un atac”... etc. etc.

Trăiască măta, bai Tașco! Halal să-ți fie (de cap) că strașnic mai ești!

Ce adică, trei-patru „ghiorlani” căsăpiți pă noapte, cinci-șase fete violente sub ochii alor lor și două-trei case incendiate, toate astea în fiecare noapte câte parale fac? ZUMBAI

Din nici o casă nu lipsește ziarul „DOBROGEA JUNA”

cel mai bine scris, cel mai bine informat, cel mai puternic ecou al Dobrogei, cu institut propriu de arte grafice

Director proprietar: C. N. SARRY.

Correspondența Cititorilor

(Redacția își rezervă dreptul, de a schimba aluziile prea pornografice, sau de a stiliza corespondențele.

Nu se admite decât un singur cupon de fiecare corespondență; restul se plătește cu 50 de bani cuvântul. Corespondența se va trimite în plic pe adresa administrației, dimpreună cu cuponul sau banii. Corespondența va fi scrisă citeț și cu cerneală, pe o singură față a hârtiei.)

T. agronom loco. — Las-o dracului pe R... că dacă n'o lași, te lasă ea... fără pantaloni.—Stan Pațitu.

G. V. loco.—Săriți-ar rotașii, să-ți rămăie înaintașii; nici noaptea furtunoasă de la hotel „Ștefu” nu te-a vindecat? Iorgu.

Lilly & Nelly, loco.—Da!, i-adevărat, sunt tineri directorii, dar nu prea au timp pentru așa ceva; totuși... Secretar.

Tratcu Panalt, loco.—Tarzane ia sea ma că te rup dacă te mai văz print Anadolechioi. — I. O.

Iosefina polițista loco. — Dumneavoastră nu dormiți noaptea... acasă? Vasilache.

Ștefanatos, loco. — Madam Onania, o să te înnebunească d'abinelea; mai schimb-o dracului. I. P. M.

Domnișoara Fr. loco. — Păziți-vă de St. satirul, căci după câte mi-a spus mie, nu vă gândește binele. Er.Er.

Renne loco.—Ași vrea să mai ating odată coarda simțitoare a quitarei tale și... pot să mor.—Aldem.

Stella Giuverdjean loco. — Odată... și să crăp.—Demal.

Moritz Brandenburg, Focșani.—Mai slăbește-o pe Adela c'o să-ți pară rău, mai târziu.—Zeida.

Al. Demetrius loco. — Salve Sire! Ți-a căzut coroana în... butoiul cu gaz or în cel cu piș(c)at?—Enescu.

Dr. Rom. Cernavoda. — S'a deschis sezonul... parastasurilor? Știi, așa ca chestie.—Enescu.

Jean Vasilescu loco. — Didina?... Didina..., întrebați la Colentina. Rococo.

I. Bularcă loco. — Puștiule mănânci mardeală; las-o pe Lenuța.—V. Cr.

Pentru prima oară, apare Fraerul cu cioc, și salută pe cititorii și cititoarele revistei „Zumbai”, dorindu-le cunoștința.

Aron Silberman-Dorohoi. —Prime-

ște salutările noastre; de-aci înainte, vom utiliza de această poștă. Ce mai e pe la voi? Aștept răspuns numărul viitor.—Maurice Br.

Tot românul citește ziarul
„UNIVERSUL”
singurul și cel mai mare ziar românesc
din Capitală.
DIN NICI O CASĂ SĂ NU
LIPSEASCA

VIZITAȚI FRIZERIA
„ELEGANTĂ”

Artin Kuzucian. — str. Carol
— CERNAVODA —

PENTRU STAGIUNEA DE IARNĂ
DIRECȚIUNEA GENERALĂ A
CINEMATOGRAFELOR
„REGAL”, „BRISTOL”

— și —

„MODERN”

— a angajat cu mari sacrificii —
CELE MAI SPLENDEDE

FILME

Director General: M. ZAPETIADIS

BETI FRĂȚILOR LA
CARPAȚI

PÂN-CE VEȚI CĂDEA JOS LAȚI
ȘI DE-O FI CA SA MIERLIȚI,
LA BRITANIA VA TREZIȚI.
LA MIȘU GEORGESCU.

ARENA CINEMA „GRAND”
B-dul REGEL EFERDINAND I
RECONSTRUIȚĂ ȘI AMENAJATĂ
DUPĂ METODELE AMERICANE,
ÎN VEDEREA IERNĂI, VA FI
CU SIGURANȚA PARADISUL
CONSTANȚEI
DIRECTOR: A. TRANULIS

VIZITAȚI CABARETUL
„CASTELUL CU „FLORI”
DIRECTOR: ALEXE TRĂMBIȚAȘU
—:— STR. CUZA-VODA —:—
(ÎN FOSTUL LOCAL „Macedonia”)

CINEMA „ELITA”
(FOST „GRAND”)
DIRECTOR: B. HOLȘTEIN
REZERVĂ CELE MAI SENZAȚIO-
NALE SURPRIZE, ÎN STA-
GIUNEA DE IARNĂ. — MU-
ZICĂ CLASICĂ. FILME NE
MAI VĂZUTE ȘI TRUPA
LUI TITI MIHAILESCU, Î
FAC FAIMA.

